

Свен Нордквіст

Петсон, Фіндус і намет

Зі шведської переклала Галина Кирпа

Одного дня дідуньо Петсон поліз на своє горище й заходився шукати пакетик поплавців, що, на його думку, десь там валявся. Кіт Фіндус за своїм звичаєм йому допомагав. Коли Петсон трохи підняв коробку, Фіндус заглядев щось схоже на зелену ковбасу. На чималу зелену ковбасу з брезенту.

Кіт застрибнув на неї та й ну балансувати. Як тільки він ступав уперед, вона відкочувалася назад. Як тільки він ступав назад, вона котилася вперед. А як тільки він спробував бігти, вона покотилася ще швидше.

— Глянь сюди, Петсоне! — скрикнув він.

Той підвів очі від коробки.

— Бачу, бачу. Гляди, щоб ти не покотився вниз, а то...

— Ряту-у-йте!

Ковбаса погриміла вузькою драбиною донизу, а кіт беркицьнувся за нею.

Дідуньо саме лаштувався лягати спати, коли прибіг захеканий кіт.

— Що таке? — спитав Петсон. — Невесело тобі спати в наметі?

— Та як сказати, — відповів Фіндус. — Спершу було весело. А тоді стало дуже самотньо. Напевно, нам було б веселіше удвох.

— То он до чого ти хилиш, — сказав Петсон. — Я думав, що тобі темрява не страшна. Ти ж потемки добре бачиш.

— Авжеж, ти весь час це кажеш. Але я добре не тільки бачу, але й чую, — сказав Фіндус. — Та річ у тім, що коли лежиш у наметі, то бачиш тільки намет, а чуєш набагато більше. І тоді мені спало на думку таке: якщо ти зі мною трішки посидиш, то я чутиму менше, і мені стане значно веселіше спати в наметі.

— Гарзд, може, воно й так, — промимрив Петсон. — Я згоден там трішки посидіти, а далі побачимо.

Вони пішли до столярні. Густавсон узяв обценьки та й поплентався в задумі додому.

— А ще можеш позичити намета, — крикнув йому вслід Петсон. — На той випадок, якщо надумаєш вибратися кудись із родиною у відпустку. Можеш узяти з собою і корів, їм не завадить трохи прогулятися.

Густавсон нічого не відповів.

— Навіщо ти йому стільки всього набрехав? — спитав Фіндус.

— Як це навіщо? Він же все одно вештатиметься околицею і пліткуватиме, то нехай краще пліткує про щось путяще. Бо що цікавого в розповіді про намет, напнутий у саду?

— Йой, Петсоне, — вигукнув Фіндус. — Ми ж забули про мандрівку в гори!

— Нічого, помандруємо просто зараз. Зійдемо на гору за столярнею і там поснідаємо.

— Авжеж, помандруємо! Ну ж-бо, Петсоне, ходімо!

